

מסורת הש"ס

(א) ב"מ ד: ק: קדושין סו.
(ב) נכתובות קח: (ג) נכתב
נג. וי"נ (ד) שמים מחטין.
כ"ל רש"ל (דפוס ראשון).
(ה) ב"מ ה: ג: (ו) ב"ק קה:
ב"מ ה: (ז) יקדושין מה:
(ח) נכשרותין.
(ט) נכתובות יג: (י) (למן)
מכ: (כ) וי"נ חס'
נכתובות יח: וחוס' גיטין נא:
ד"ה מפני מה וכו'.

הגהות הב"ח

(ב) חוס' ד"ה ליתיד וכו'
והקט כדו שמן תשטע כ"ל
והיט' כדו י"ן נחמק;
(ג) ר"ה במקדון יט'
כס"ק דכ"מ, כ"ב ע'
ככ"ק דק קה ע"ב כפרש"י
ללא תשטע הכי כח"ט
החוס' כאן;

מוסף רש"י

[illegible]

רבינו חננאל (המש"ד)

חזקה אין אדם תובע אלא
אם כן יש לו. אדרבה כיו
עד הנוסר במלוה כשר
בערות. בפקדון פסול
לעדות. דרב חביבא מתני
להא דריב נחמן אסיפא
מנה לי בידך א"ל הן
למחר א"ל תנהו לי
נתתיו לך פסור. דמתני
ביד חביב. מאן דמתני
לה דריב נחמן ארישא
כ"ש אסיפא. אבל מאן

הודו במקלט קרקעות פטור. שאין נשבעין על הקרקעות כדיליפין לקמן בפירוקן (דף מה:). ואף הולדתן אינה מביאה ליד שבעה: הנה **במקלט כלים חייב**. שבעה אף על הקרקעות ע"י גלגול שבעה מזה הכלל: **הא כלים וכלים דומיא דכלים וקרקעות**. כלומר משני מקוין והוא **בחד וכפר בחד חייב**. וקרקעות חייב לשבעה: **סניגא**. את הקרקעות לשבעה: **סניגא**. במסכת קדושין (יט.) נכסים שאין להם אחריות וזקקין את הנכסים שיש להן אחריות ליבע עשין: **כא עין**. אחריות שבעה: **סניגא**. דכולה מסכת בבלכות שבעה: **וסניגא**.

קדושים: **אנכי גרתי נכסם.** חֲדָשׁ
הַמָּחָה הַזֶּה נִכְסֵי שָׂחָן לָהֶם אַחֲרֵית
נִקְיָנוּ עַם נִכְסֵי שֵׁשׁ לָהֶם אַחֲרֵית
בִּכְפֹּף בָּלָא מִשְׁכֵּיתָם מִצְדֵּיהֶם אֶחָף
הֵם וּקְרָקִין אֶת הַנִּכְסִים שֵׁשׁ לָהֶם
אֲחֵרִית לְשִׁנּוּת: **אֲדֻמּוֹן הָיָה.** דְּבַעִי
הוֹדָא מִמֶּנּוּ טַעֲמָהּ וּמִיּוֹהֵא הֵיכָא
דְּעֻטָּה שְׁוֹס וְהוֹדָה לוֹ בְּחֻמְתָּהּ
חֵיב וְהָא דְלֹאדְמוֹן בְּמִתָּהּ הֵיכָא מִיּוֹהֵא
הֵכָא בְּמִתָּהּ שְׁנִיעוֹת לֹא מִתְּפִישׁ
בְּגִמְרָהּ בְּחָמִי פְלִיגִי אֲבָל בְּפִרְקָהּ בְּחֻמְתָּהּ
לְבַחֲמוֹת (דף קה): מִתְּפִישׁ דְּבַעִי
פְּלִיגִי: **טַעֲמֻן טַעֲמִין וּקְדֵשׁ וְהוֹדָה**
בְּשַׁעֲרוֹן. מִי שֶׁהָיָה לוֹ לְטַעֲמֻן עַל חֲמִירֵי
טַעֲמִין וְשַׁעֲרוֹן וְטַעֲמֻן טַעֲמִין וְלֹא הִסְפִּיק
לְטַעֲמֻן שַׁעֲרוֹן עַד שֶׁקִּדֵּשׁ וְזֶה וְלֹא
טַעֲמִין אֵלָּא כִּי כִידִי אֲבָל שַׁעֲרוֹן יֵשׁ אִם
כִידִי: **אִם כְּמַעֲרִים.** אִם נִרְאֶה לְבִיד
שֶׁפֶן לִיחֻדוֹת כִידִי שָׁלָא יִטְעֲמֻן וְזֶה
שַׁעֲרוֹן וְיִתְחַיֵּב לוֹ שְׁנִיעוֹת בְּחוֹדָהּ
שַׁעֲרוֹס חֵיב לוֹ שְׁנִיעוֹת אִם אֲמַר
לוֹ זֶה שְׁנִיעוֹת יֵשׁ לוֹ כִידִי: **וְאִם**
כְּמִתְּכִין. לְהַסִּיב לוֹ עַל טַעֲמֻנָּה שָׁלָא
טַעֲמִין וְלֹא כְּקוֹפֵן פְּטוֹר: **לִיכְרִי זָכָר**
כְּלִים. לִיכְרִי כְּפִירִים: **לֹמֶשׁ שָׁטָן.**

לחמצידי עליהם בנע שכן דהוי אל
למכתב (שמות כג) כי יקח איש אל
רעהו כספים לשמור חשבון אמינא
דכו כספים שנים ודבר חשבון אף כל
שנים ודבר חשוב אללא כתב כלים
לומר דהוי דבר חשוב וללא בעינן
שוויין שמי כסף: **וכפר כפרות**
פטר. דמפטר ואולי כרר דלמר
כפירה שמי כסף בעינן: **כפר ככלים.**
ואפילו כל דהו דלמדרגין לקי ילאו
כלים למא שיהו ואי משום הודאה
ממין הכפירה בנא כפרות ליה
כשחול דלמר טענו בחטין ושעורין
והורה לו בחדר מכן חיי: **היפס.**
לשון שומא ששמו חכמים בעינן:
כמו (שחפא ח' ט) אם ה' היסתי י'
אין אדם מעטו פניו [כו]: דע.
דלמרגין אשטמטי אשטמטי: **הכופר**
במלו. ובאו עדים והוא לא נשבע
כשר נעדות ולא אדם חשד אחרת
הוא אללא אשטמטי קמשתמיט ליה
משום דמלוה להאזא נחמנא: ואין
עכשו ידעו כמה לפטרו: **כפקדון**
פסול לעדות. ואפילו לא נשבע
דמשעה דכפר איחשד ליה אחרת
ובכ"מ פ"ק (דף ה:) מוקמי' ליה
בדלתא ספדי דהאיא שעתא הוי בידיה
לדיכא (המדר) אירכס ליה ואשטמטי עד
דנחיש ומשכח ליה: **מתי אסיפא.** להא
לרע נחמן: **כ"ס אסיפא.** דהא אזרי
ליה עליו ואיכא דררר דממונא:
שבעה

מִן הַיָּד לְאֵלֶיךָ יְהוָה אֱלֹהֵינוּ וְעַתָּה
מוֹשֶׁה לוֹ הֵן לְמַחֵר אָמַר לוֹ תִּנְהוּ לִי נִתְּנוּ לְךָ פֶּטוֹר וְאָמַר
לוֹ שְׂבוּעַת הַיִּסֹּת מֵאַן דְּמַתְּנִי אֲרִישָׁא כָּל שָׂכָן אֲסִיפָא
וּמֵאַן

הוֹדָה במקצת קרקע פטור. אֶלְטֵרִיךְ דִּלֵּא חִימָה טַעמָא דְּפִטּוֹר
בְּרִישָׁא מִשּׁוּם דְּהוּי כְּטַעְנֵי חֲטִיטִים וְהוּדָה לֹי בְּשַׁעֲרִים:
לִימּוֹד עֵרֶךְ הוּא בִּפְּנֵי שֵׁל רַבִּי יוֹחָנָן הָא מַגֵּי אֲדַמּוֹן דִּיא. חִימָה
דִּר' חִייל בֵּר אֲנֵחַ גּוֹפִיָה מוֹקִי מִלְּמָלָא דְּלִדְמּוֹן כּוּמִיָּה בִּס'

תבאר למנוחות (דף קה:) דמסקי
אלא דמיון יש בלשון הזה לשון קנקנים
ומיון דמשמע קנקנים משמע נמי
על שם מחמת גלגול וי"ל דמשום
רענן הוא דלאסטרין לאסוקי דלארי
הסודות במקלת קנקנים ואפי"ה ספרי
משום אלה תקשי ליה מילתיהו
לרענן דקאחר מנקטת עממא דלון
בגלגול הזה לשון קנקנים הא יש בלשון
הזה לשון קנקנים חייב אכל אדמון
לעולם מחייב אפי' הודה בכל הקנקנים
בדמיהו פליגי בטענו חטין ושעורין
והודה לו בנאח מהן וביש בלשון הזה
לשון קנקנים ודייק לה מדלא קמי
במתניין פלוגמיהו חטין ושעורין
אזי צור ושה ונקט כדי (ו) ין ודי שון
במשמע פלגיני ביש בלשון הזה לשון
קנקנים ומדקאחר נמי ר"ג רואה אני
אלא דברי אדמון ואי דוקא בטענו חטין
ושעורין והודה לו בנאח מהן פליגי
נמי רואה אני דא ברי אדמון הא
אפי' בטענו חטין והודה לו בשעורין
מחייב ופליגי נמי בטענו חטין ושעורין
והודה לו בנאח מהם דאי ביש בלשון
הזה לשון קנקנים דוקא פליגי
לרענן למימר כנסיה דלון בלשון
הזה לשון קנקנים ואדמון מחייב
במורה בכל הקנקנים מדלא נקט
במתניין והודה לו מקלת קנקנים
אלא נקט בקנקנים דמשמע ככולהו
וילא מוקי לה במקלת קנקנים אלא
משום רענן ללא משמע מילתיהו
בכאן בגלגול הזה לשון קנקנים אלא
דכ"ה ו"ה א"ר ההודה ממיין טענה
דלא מייבשת במורה בכל הקנקנים
דפטרי דהא אפי' יש בלשון הזה לשון
קנקנים נמי פטור אלא אפילו הודה
במקלת קנקנים נמי פטור דלון בלשון
הזה לשון קנקנים:

והרא בשמואל^א. וכן הלכה ואע"ג
קדוש^ב כרבי יוחנן לגבי
שמואל חדא דלרבי יוחנן גמי חיב
לציבא דחד אמורא ועוד קדוש^ב כרבי
נחמן גדיו ועוד דרב פפא דהוא
במרא סבירא ליה כשמואל וכן פרי"ם
בשמעוני וכן עיקר ולא כמו שפסק
ר"ם בכתובות (דף קח:) כרבי חייל
בר אבא:

פפא זענען כלים
וכפר בפרושה פטור
בכלים חייב חדא כרס
כרב דאמר פסידה מן
כשמואל דאמר זענען
לו באחת מהן חייב:
בידי פטור: אמר ר
אוחו שבועת היסות
אדם תובע אלא אם
חוקה אין אדם מעז
אשתמוטי הוא דקא
דהוה לי ופרענא ליה
אבין אמר רב חסדא
לעדות בפקדון פסול
אסיפא מנה לי בידך

בפקדון פסול לעדות. נפקק
קמא (ב) דכ"מ (דף ה:)
מוקי לה דנקיט ליה בידיה ובמלוה אפילו נקיט ליה בידיה

לח א מיי פין מהל
טוען היל ים סתם עשן
זא טושיס חורית סר פס
סעף די:
לח ב מיי סם הליה
טושיס עס סעף ב:
ס ב מיי סם סר היל ג
סחג סם טור טושיס
חורית סר פס סעף א:
סא ב מיי סם פין
הלנה ים סתם סר
טושיס חורית סר זא
סר די:
סב ב מיי סם פיו היל
וסירא מהל טליה
הליא סתם סם טושיס
חורית סר עט סעף:

רבינו חננאל

באחד מהן או שהורה
במקצת קרקעות שחבר
היהה במקצת עליהן
טעמו חזק וקרקעות.
דקדקו לאו כל שבעה
היא. ואם כלים וכלים
דומים וכלים וקרקעות
חייב. ודחינו לה ואסקנא
הוא ומאי קמיל קמיל
תנינא בתחלתא מוסת
דוקשי. ואמרין לא
כטענו כלים וקרקעות
נקיפו. והתם בקדושין
אמר גררנא נפכה ואת
דוקשי. ור' חיים בר אבא
א"ר יוחנן טענו חטים
ושעורין והורה לו חטין
א"ר פטור. איתיהיב ר'
אבה בר פפל טענו שור
והורה לו בשא פטור.
טענו שור ושה וחמור
והורה לו באחד מהן
חייב. ודחה את ר' בון
למילא. ואסקנא
עליה א' ר' בון למילא
אפילו טענו בשור והורה
לו בשא ליחייב. אמאי
תני רישא פטור. ומשני
הא מי אמרן היא
הדלמור ערוך הוא שפי
ויוחנן אמרן היא
מפושפישן ערוך חטבות
במזונן חבר כרי שני
והורה לו בקקשים ודחה
אמר רואל והורה סמין
הטענה ישבע. ש' לומר
הא שנייה ר' חייא
אמר משהיב ר' יוחנן
הא מי אמרן היא
להמדי דבריו ואמר
הכי ר' יצחק סמקין עליה
אמר ר' יצחק מליץ עליה
ואמר בן עזר אמר שאל
טענו חטים וקדו והורה
לו בשעורין א' סמקין
הקטין והורה ע' שלא
שעור עליה חייב. א' פירוש
במחבין פטור. פירוש
בן עזר. ש' שהתבאר א'
טען שורשיה ודחה שורשין.
ועד אמר טענו שני
מחבין והורה לו באחת
טען חייב לכל יצא חייב
למה ש' וסמקא
כשמואל דהו' ר' יצחק
אמר בן אמר ר' יוחנן.
אמר ספא דרואה חטין
אמר חר' כר' כדסחיה
טענה שני סמקין
א' כ' כוחה דבר כהא.
ואמר חר' כשמואל דהו'
חטין ושעורין והורה לו
באחד מהן חייב וקמיה
לו בנזיה. ואמר ר' חייא
ר' חייא ואמר למלמד
ערוך שפי ר' יוחנן א'
ר' חייא אמרן היא. ר' חייא
דאמר חר' להמדי
דבריו ולא סמקין עליה.
דכל כ' חייא גנא שמואל
הוא ולא דה' הלכא
מפורשת בשמואל **בבב**
מה לו כ' כ' א' א'
כ' כלום פטור. אמר
ר' נחמן ומשעורין אחר
פובתה הויס. מאי טעמא

ח. חילי ז"ל שמואל.



Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones